

Poate un credincios păcătui cu voia?

Evrei 10.26; 1 Ioan 2.1; 1 Ioan 5.16,17

Albert von der Kammer

© A. v.d. Kammer, Online începând de la: 14.01.2019, Actualizat: 14.01.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Evrei 10.26; 1 Ioan 2.1

Evrei 10.26: Pentru că, dacă noi păcătuim voit, după primirea cunoștinței adevărului, nu mai rămâne jertfă pentru păcate.

1 Ioan 2.1: Copiii mei, acestea vi le scriu, ca să nu păcătuți; și, dacă cineva a păcătit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel drept.

Întrebare

Pot copiii lui Dumnezeu „păcătui voit” (Evrei 10.26)? Și ce este „păcatul spre moarte” (1 Ioan 5.16,17)?

Răspuns

Un copil al lui Dumnezeu poate păcătui. De aceea multele atenționări și îndemnuri ale Scripturii, să nu păcătuim. Noi nu mai suntem sub domnia păcatului. Pentru căderea în păcat a unui credincios Dumnezeu în harul Său a purtat de grijă (1 Ioan 2.1). Într-un anumit sens și un copil al lui Dumnezeu poate păcătui voit. Însă nu va fi nici un copil al lui Dumnezeu care să fi păcătit cu voia în sensul că a făcut ceva, despre care el știa că nu ar fi plăcut lui Dumnezeu: dacă în pasajul nostru „a-păcătui-voit” ar avea sensul acesta, atunci nici un copil al lui Dumnezeu nu ar putea fi mântuit.

Ca să înțelegem „păcătuirea-voită” din pasajul acesta, trebuie să ținem seama că această epistolă a fost scrisă la iudeii care au devenit credincioși, și care din cauza prigoanelor erau în pericol să se reîntoarcă la iudaism. Însă întoarcerea la iudaism includea în sine lepădarea Fiului lui Dumnezeu (compară cu pasajul întreg!). Cine făcea aceasta, acela purta caracterul „împotrivorului”.

Astfel de persoane trebuie să fi fost cunoscute iudeilor credincioși. Nu că aceștia ar fi fost vreodată mântuiți, însă ei au fost prezenți în strângerile laolaltă ale credincioșilor; au primit cunoașterea adevărului (Evrei 10.26), prin sângele legământului au fost sfințiți în sensul că prin aceasta s-au despărțit de mulțimea oarbă a iudeilor, așa cum se spune și despre bărbatul necredincios, că el este sfințit prin soție (1 Corinteni 7.14), dar nu este salvat (mântuit). Cu toate acestea și împotriva unei cunoașteri mai bune ei au respins pe Fiul și prin aceasta au respins singura jertfă dată pentru păcat, așa că nu mai rămânea altceva, decât așteptarea judecății. La întrebarea, dacă un copil al lui Dumnezeu poate păcătui voit în sensul din locul acesta, trebuie răspuns cu nu.

Copiii lui Dumnezeu neconsolidați au ajuns uneori în necazuri mari prin locul acesta. Ei au văzut lipsa lor de atenție și necredincioșia lor. Cu simțul înnoit al inimii lor urau păcatul. După aceea a venit ispita. Ajutorul venit de la tronul harului a fost neglijat, au acordat atenție, chiar dacă numai pentru un moment, vrăjmașului și astfel au fost biruiți. Cu groază și deznădejde, dar și cu fidelitate, au gândit să aplice pasajul acesta la ei înșiși. Dar va respinge harul un astfel de suflet înfricoșat? Nu, el strigă după har. Va călca el în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, va desconsidera sângele? Nu, nicidecum! Deci pasajul acesta nu este valabil pentru el!

În ceea ce privește partea a doua a întrebării trebuie să ținem seama că ea stă în legătură cu versetele 14 și 15, încrederea în rugăciuni. Aici este vorba de un frate, și expresia frați în această epistolă înseamnă credincioși. Orice nelegiuire este păcat, și păcatul trebuie judecat, dacă se vrea să fi curățit; dar sunt păcate, care nu sunt spre moarte. În adunarea din Corint era un credincios, care a trebuit dat afară ca frate, însă nu era un păcat spre moarte. Acolo erau unii, care din cauza păcatelor lor au fost scoși afară prin moarte (1 Corinteni 11.30). [Nu este deplin clar, dacă aceia care au fost scoși afară au păcătuțit cu adevărat sau dacă a fost o judecată generală pentru adunarea din Corint; remarca redacției.] Compară și cu Faptele apostolilor 5.1-10; Leviticul 10.1,2; Psalmul 106.32!

Dumnezeu nu a făcut cunoscut ce este păcat spre moarte; de aceea nici noi nu putem spune. Însă din căile lui Dumnezeu putem învăța că același păcat a fost tratat în mod diferit pentru fiecare persoană în parte. Aici nu este dată nici o interdicție de a se ruga. Un copil al lui Dumnezeu, care umblă în lumină, călăuzit de Duhul lui Dumnezeu, va avea simțământul cum trebuie să se roage potrivit cu voia lui Dumnezeu, chiar și la același păcat al diverselor persoane. Dacă Dumnezeu dă viața, - și eu cred că aici este vorba de viața temporală în lucrarea pentru Domnul -, El va da răspunsul la rugăciunea fiecăruia.

Tradus de la: [Kann ein Gläubiger mit Willen sündigen?](#)

Din *Gegenseitige Handreichung aus dem Worte Gottes*, Anul 1, 1913.

Traducere: Ion Simionescu